

Bibelreflektion på morgonmässan klockan 9, den 9 augusti 2023 i Mariakyrkan

Psalmer: 61, 399 och 582

Text: Lukasevangeliet 9:46-48 (evangeliet för kommande söndag, 10 söndagen efter Trefaldighet, 3 årgången)

Musik: J.S. Bach:

- Sinfonia i F-dur (Arioso)
- Sonatina (Cantat, Gottes Zeit ist die allerbeste Zeit)

Det är, enligt evangelisten Lukas, direkt efter det att Jesus för andra gången har berättat om sitt kommande lidande och att han ska överlämnas i människors händer, alltså anklagas, torteras och dödas, som det väcks en undran hos lärjungarna.

Det kan vara en tillfällighet – men det kan också bero på att trots lärjungarnas, allt enligt Lukas, oförståelse om vad lidandeförutsägelse innebär, så började lärjungarna i och med Jesu förutsägelser fundera på vem av dem som skulle ta över om det hände något med Jesus.

Frågan om vem av lärjungarna som är störst var därmed inte en fråga om vem som var unik, mest värdefull, viktigast eller mest omtyckt av Jesus. Frågan var mer praktisk och organisatorisk: Vem av oss ska ta vid efter dig, Jesus?

Svaret handlar alltså om ledar- och medarbetarfilosofi – och när Jesus, där, troligen i folkvimlet eller litet avsides efter en samling i synagogan, tar fram ett barn och ställer det framför sig, så är markeringen tydlig: Ödmjukhet, är det som gäller, dag som natt. Inget annat.

Samtidigt blir barnet som står framför Jesus en bild för Jesus som står framför "honom som har sänt mig" (Lukas 9:48). Jesus återspeglar – är fönstret för - Guds kärlek i världen, och gör det ödmjukt. Barnet är sinnebilden för ödmjukhet.

Med dessa ord avslutar Jesus den resa han gjort i Galileen, där han undervisat i synagogor, botat sjuka människor, kallat lärjungar, talat om kärlek och om att bygga sitt liv på fast berg, resan under vilken han har förutsagt sitt lidande två gånger, bekräftats av Guds röst på härlighetens berg: *Detta är mitt barn (min son), den utvalde. Lyssna till honom.*

Hela denna resa som återfinns i Lukas 4:14 till 9:50, föregår resan till Jerusalem, och lägger två verser till orden om ödmjukheten som kyrkans ledarfilosofi och det är orden i verserna 49 och 50: *Den som inte är emot er, är för er.*

Resan avslutas således med förkunnelse till den innersta kretsen om vad som gäller, och det är: Ödmjukhet och att reflektera över det goda som andra gör, så att man aldrig motarbetar det goda, i föreställningen att det goda beror på vem som gör det, eller i vems namn det görs.

Ödmjukheten innefattar minst två insikter:

* att det finns många ljus (jfr Sv psalm 61),

* och alltid en risk att vi står i vägen för kärlekens makt (jfr Sv psalm 399) när stormarna skakar oss (jfr SV psalm 582).

Ödmjukheten är ett fast berg som inte rubbas av kaosmakter för att använda bibliska symboler, eller för att uttrycka det med svensk naturmystik:

Ödmjukheten är som en ung björk i skogen

(Jfr Sv psalm 582 som länge var en av de mest förekommande psalmerna vid konfirmationsgudstjänster innan den moderna och emotionella 791, *Du vet väl om att du är värdefull*, med de farliga orden "för ingen annan är som du" gjorde sitt inbrott och tacksamt mottogs av ung som gammal.

Amen